

عنوان مقاله:

تحلیل محورهای سیاست گازی ترکیه برای بازنگری قراردادهای بلندمدت گازی (اثرگذاری بر منافع انرژی ج.ا.ایران)

محل انتشار:

مجله مهندسی گاز ایران، دوره 8، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

محمدصادق جوکار - عضو هیئت علمی، دانشکده اقتصاد انرژی، موسسه مطالعات بین المللی انرژی، تهران، ایران

غلامعلی رحیمی - عضو هیئت علمی، دانشکده اقتصاد انرژی، موسسه مطالعات بین المللی انرژی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

کاهش سهم گاز طبیعی در تولید برق به موازات افزایش سهم زغال سنگ و انرژی های تجدیدپذیر در آن از یک سو و وجود مازاد عرضه در بازار گاز و نیز قیمت های پایین تر بازار تک محموله ال ان جی از سوی دیگر سبب شده است که دولت ترکیه تلاش نماید که به موازات پایان دوره زمانی قراردادهای بلندمدت (LTC) واردات گازی خود، به تجدیدنظر در بندهایی از آن اقدام نماید. بندهایی نظیر «دریافت یا پرداخت» (Take or Pay)، قیمت گذاری وابسته به گاز (Oil linked)، شرط مقصد (Destination Clauses) و نهایتاً محدوده زمانی واردات از مواردی مدنظر دولت ترکیه در بازنگری قراردادهای جدید واردات گازی خود بوده که این گزارش به تحلیل و بررسی آن خواهد پرداخت. لازم به ذکر است که در سال ۲۰۲۱، به میزان ۱۶ میلیارد مترمکعب قراردادهای واردات گازی ترکیه - ۸ میلیارد مترمکعب قرارداد شرکت بوتاش که نیمی از آن مربوط به واردات از شرکت گاز پروم بوده و ۸ میلیارد مترمکعب قراردادهای ۷ شرکت خصوصی ترکیه ای - با کشورهای عرضه کننده گاز به پایان خواهد رسید. اهمیت این موضوع برای دولت ترکیه این است که نتیجه تلاش های این کشور در سال ۲۰۲۱ در بازنگری قراردادهای واردات گازی خود می تواند بر بازنگری دیگر قراردادهای گازی این کشور با کشورهای عرضه کننده که بخش عمده آن (۵۲ میلیارد مترمکعب) تا سال ۲۰۲۶ به پایان خواهد رسید، اثر تعیین کننده داشته باشد.

کلمات کلیدی:

قراردادهای گازی، ترکیه، ج.ا.ایران، بلندمدت، قیمت گذاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1628022>

